

Debattredaktør:

Erik Tornes

Post: Aftenposten, Debattredaksjonen, Postboks 1, 0051 Oslo

KRONIKK

E-post: kronikk@aftenposten.no
Maks. 6000 tegn inkl. mellomrom.
Legg ved portrettfoto.

DEBATT

E-post: debatt@aftenposten.no
Hovedinnlegg: Maks 3000 tegn inkl.
mellomrom. Legg ved portrettfoto.
Kortinnlegg: 400-1500 tegn.

Kronikker/debattinnlegg på nett:

aftenposten.no/meninger

• Aftenposten returnerer ikke artikler som blir sendt på papir.

FOTO: HEIKO JUNGE,NTB/SCANPIX

FOTO: VIDAR RUUD,NTB/SCANPIX

Vi må lytte, men husk: Det er få saker

Jeg har ingen mulighet til å gjøre meg opp et samlet bilde av hvor rett de har – i de enkeltsakene de er involvert i. Men det er all grunn til å lytte til deres kritikk. Som samfunn er vi forpliktet til det. Det er likevel grunn til å minne om at det dreier seg om ytterst få saker, rent tallmessig.

I vår største innvandrerguppe, med Polen som opprinnelsesland, var det ifølge Statistisk sentralbyrå ved utgangen av 2012 så få som 18 barn under omsorg her i landet. Når det gjelder land som Romania og Tsjekkia, som har vært synlige i debatten, er andelen så lav at Statistisk sentralbyrå ikke vil oppgi den, av hensyn til personvernet.

Norge har valgt å beskytte barn

Men dette dreier seg altså ikke kun om enkeltsakene. Det er minst like viktig at vi har en politisk forståelse av hva som skjer. I et åpnere internasjonalt samfunn er det ikke bare slik at kapital og arbeidskraft flyter mer fritt. Det er også slik at kulturer møtes, og at ulike syn på hvordan samfunn er ordnet, brynes mot hverandre.

I Norge har vi valgt å gi barn god rettsbeskyttelse. Vi har bestemt at vi anerkjenner at barn noen ganger har andre interesser enn sine foreldre. For øvrig i full overensstemmelse med FN's barnekonvensjon, som Norge har ratifisert og gjort til norsk lov. Og: Lov om barneverntjenester gjelder «alle barn som oppholder seg i riket». Det har Stortinget bestemt. Det er altså ikke noe barnevernfolk har «funnet på».

Barnevernet fungerer stort sett

Som talsperson for Barnevernpedago-

genes profesjonsnettverk, er det viktig for meg å slå fast at dette handler om at Norge rent faktisk holder seg med et barnevern med ambisjoner om å gjøre en skikkelig jobb. Et barnevern som i hovedsak fungerer. Rundt omkring i Kommune-Norge finner vi en rekke barnevernsatte som utfører det faglige oppdraget Stortinget har gitt dem gjennom barnevernlovgivningen.

Og så er det altså de som kommer i skuddlinjen når det norske systemet blir sett i kortene der ute i den store verden. Det er barnevernarbeideren i den lille Nordlands-kommunen eller i en stor bydel i Oslo, som i neste uke skal hjem i en familie for å undersøke en bekymringsmelding, som må bære dette saksområdet på sine skuldre. Som får sitt arbeid vanskeliggjort av de feilaktige bildene som spres. Og det er de familiene de møter som må slite med angst for et system de frykter ikke vil lytte til dem.

Vårt barnevern bør være en eksportvare

Vi ligger lavt på statistikken over antall omsorgsovertagelser, sammenlignet med mange andre land i Europa. På enkelte områder burde vårt barnevern være en eksportvare, ikke noe vi skjemmes over. Dette vet jeg noe om. Jeg har undervist om det i så ulike samfunn som Russland, Tsjekkia, Kina, Grønland, Irland og Argentina (og noen til). Jeg vet at vi har mye å være stolte av. Og jeg vet ikke minst at forståelse av barn er innleiret i andre og mer omfattende forståelser. Som hvordan en befolkning forstår seg selv og mener å bli oppfattet i verdenssamfunnet. Å utfordre barneforståelsen i en kultur, er å utfordre kulturen.

Som det rike oljelandet som kan unne oss luksusen barnebeskyttelse, må vi kanskje akseptere en viss oppmerksomhet på denne typen valg vi har gjort i vårt samfunn. Annerledeslandet er ... annerledes. Og må tørre å stå opp for det.

Det er typisk norsk å beskytte barn. Derfor er det nødvendig å be det politiske Norge ta på alvor det de selv har bestemt på dette området.

➤ På enkelte områder burde vårt barnevern være en eksportvare, ikke noe vi skjemmes over

Kort sagt

Universitetsledelse og fri forskning

Det er galt når Nils Chr. Stenseth i Aftenposten 3. juni skriver at jeg har hevdet «at en ansatt rektor vil være uforenlig med den frie forskning». Jeg har derimot angrepet Stenseths foretrukne styringsmodell (Aftenposten 19. april) som jeg oppfatter som autoritær og en trussel mot den frie forskning, og mot universitetets undervisning og samfunnsoppdrag. Det er Stenseths oppfatning at bare en ansatt rektor vil kunne implementere en slik modell, og han skriver at dette har fått ham til å endre syn i spørsmålet om rektorutvelgelse. Det er derfor forunderlig at han nå sier at dette «har egentlig ikke noe med problemstillingen rundt valgt/ansatt rektor å gjøre».

At Stenseth ikke leser mine innlegg grundig, må jeg vel leve med. Men jeg finner det noe overraskende at han heller ikke erindrer hva han selv har skrevet.

Stig S. Frøland
professor, dr.med.

Den beste ledelsen for universiteter og høyskoler

I dag er det mange universiteter og høyskoler som har en valgt rektor som også er styreleder. Regjeringen mener at denne ledelsesmodellen ikke er best egnet, nå som vi ruster universitets- og høyskolesektoren for fremtiden. Derfor har vi foreslått å gjøre ansatt rektor og ekstern styreleder til den nye hovedregelen.

Det blir en tydeligere ansvarsfordeling når styreleder og rektor ikke er samme person. Det kan være et problem at en valgt rektor både skal forberede en sak for styret, lede styrets diskusjon av saken, sørge for oppfølging og kontrollere oppfølgingen.

Styremedlem Kristian Gundersen ved Universitetet i Oslo frykter at universitetene skal tvinges til å ansette rektor. Men vårt forslag åpner for at universiteter og høyskoler som i dag har valgt rektor, kan beholde dette, dersom styreflertallet ønsker det.

Det at vi foretrekker ansatt ledelse, er selvsagt ingen kritikk av dem som i dag er valgte ledere. Man kan få gode og mindre gode ledere, samme hvilken modell man velger. Det viktigste er at man har en ledelse med gjennomføringskraft nok til å prege og lede en stor og kompleks organisasjon.

Bjørn Haugstad
statssekretær

Det jeg skrev

«USA har omtrent null i nettoeksport av finansielle tjenester», skriver jeg i Aftenposten 31. mai. Professor Torger Reve og prosjektleder Marius Nordkvelde, i fredagens innlegg i Aftenposten, glemmer «omtrent» når de siterer meg. Og går deretter til angrep på et utsagn som ikke er mitt. Mens Storbritannia har et overskudd i handel med finansielle tjenester på rundt 2,5 prosent av BNP er det tilsvarende tallet for USA rundt 0,3 prosent. Eller omtrent null.

«I mine mange år i bank og finans har jeg aldri følt at finansnæringen er selve motoren i den økonomiske veksten», skriver en banksjef til meg. Og fortsetter slik. «Vi gjør en jobb, enten med finansiering eller med ulike finansielle sikringsinstrumenter, og tar oss godt betalt for det, men det er alltid kundene som skaper de verdiene (marginene) vi lever av».

Martin Sandbu – noe så sjeldent som en nordmann med fast spalteplass i Financial Times (sjefkommentator på samfunnsøkonomi) – skrev nylig om Bank for International Settlements (BIS), som man skulle tro var bankenes beste venn, men som ikke er det, i hvert fall ikke i snever forstand. BIS, som tidligere har punktert synspunktet om at høyere kapitalkrav til bankene vil hemme den økonomiske veksten, går nå et skritt videre – hva som virkelig ødelegger økonomien er veksten av den finansielle sektor selv.

Arne Jon Isachsen

Varsel om utpanting

Vi kan ikke se at Klimaregningen er betalt.

Fakturadato: 1990 (Klimapanelet)

Betalingsfrist: 1992 (Klimakonvensjonen)

Utsatt betalingsfrist: 1997 (Kyoto)

Purringer/inkassovarsler:

2001: Marrakech

2002: New Delhi

2003: Milano

2004: Buenos Aires

2005: Montreal

2006: Nairobi

2007: Bali

2008: Poznan

2009: København

2010: Cancún

2011: Durban

2012: Doha

2013: Warszawa

2014: Lima

Betalingsfrist: I dag.

Forsinkelsesrente har påløpt.

Saken er oversendt namsmannen som vil forestå utpantingen.

Hild Haaheim

Fredrikstad